

Идоменей минж послѣ на другый въпросъ. „Сибаритытъ (а), рече той, са плачѣтъ че смы освоили земитѣ имъ, и смы гы дали за работенѣ на чужденцы пришелцы които отъ малко време насамъ привлѣкохмы тука: Могж ли слѣдователно да имъ устѣпѣж? ако го сторѣж, тогасъ сѣкый ще помисли че може да подигне притезанія противъ насъ.“

„Не е право да са дава вѣра на Сибаритытъ въ собственната имъ распря; но тѣи сѣщо не може да са дава вѣра и на вашата.“ „Кой прочее ще отсѣди туй?“ отговори Идоменей. „Не трѣба, продѣлжаваше Менторъ, да са слуша ни една страна; но трѣба да земете за посредникъ единъ съсѣденъ народъ който да е безпристрастенъ къмъ двѣтъ страны: такъвъзи народъ сѣ Сипонтицытъ (б); тѣ нематъ интересъ противенъ на вашытъ.“

„Но длѣженъ ли съмъ, отговори Идоменей, да са повѣрявамъ на нѣкой посредникъ? не съмъ ли азъ царь? Единъ царь длѣженъ ли е да са подложи на чужденцы за пространството на държавата си?“

Менторъ пое думата: „Понеже вый постоянствова-те, явно е че мыслите че вый имате право: отъ друга страна, Сибаритытъ сѣщо и тѣ мыслѣжтъ и постоянствова-те че правото имъ е неоспоримо. При тѣзи противуположность на мнѣніята, потребенъ е единъ посредникъ, избранъ отъ двѣтъ страны, да вы погоди, въ противенъ случай щастіето на оржжіята трѣба да рѣши; трете друго нема. Ако быхте влѣзли въ една република, дѣто не бы имало ни началства, ни сѣдници, и дѣто сѣка челядь си присвоява право сама да си дава право, чрезъ насиліе, за сичкытъ си притезанія ерѣщо съсѣдытъ си, вый быхте окаяли, безъ сумнѣніе, злочестината на единъ такъвъзи народъ, и вый быхте осѣтили ужасъ при една таквази страшна безредица, въ която сичкытъ челяды быхж были обржжены една ерѣщо друга, Мысли-

---

(а) Градѣтъ Сибарисъ, нареченъ попослѣ Туріумъ сѣществуваше въ едно мѣсто на Калабрія, наричано днесъ Сибари Ровината.

(б) Сипонто, у Гърцытъ Сипусъ, не сѣществуваше вече. Близо до развалинытъ му е основанъ днешній градъ Мамфредонія.